

Öt perce történt, itt, e nagy hodályban.
Mikor az ajtó nyílt, olvastam éppen.
Egy lány libbent be, szegfű volt hajában,
És fehér cipót tartott a kezében.

Benézett, és már indult is; »Bocsánat! . . .«
Ajtót tévesztett. Nem tudom, ki volt,
De bennem az a furcsa érzés támadt,
Hogy nálam hagyta a fehér cipót.

Úgy érzem, mintha asztalomon lenne,
Most nézem, nézem, s békés, meleg illat,
Áramló, nagy csend költözött szívembe,
S olyan jó ez, hogy látod, verset irat.

DÁLNOKI ANDRÁS

Este lesz

Lágy, karcsú füstök ágaskodnak,
Mint veszendő pogány imák,
Bő, langyos felhők sokasodnak,
Magába rejtőz a virág.

Sziromra, arcra, földre, szívre
A magosok harmatja hull,
A tájék ezer nyári színe
Arnyá puhul.

Így mész el, édes ifjúságom
A dongó, csöndes táj felett,
Így lesz a színes napból álom,
A tarka tájból sziluett.

Munka után, tornácon ülve
Elejtem majd fehér fejem,
Mint most apám, és tücskök hegedűje
Beszél velem.

HOLLÓ ERNŐ

Halottnézők

Jönnek némán mint a felleg,
Ajtót nyitnak és bemennek
Köszönve egy »Isten áldja«-t,
A ravatalt körülállják.

Mondják: áldás, mondják: béke
Mondják, szinte, mintha élne
Konok-fejű öreg szittyák
A gyertyákat igazítják.

Kalappjukon lazitanak,
Aratást vár otthon a zab,
És kimennek háttal, loppal.
Mi közünk van a halottal?